

TAKÁCS ÁRPÁD

Az ölelés

Érzés, érzelmek, észlelés. Legyen az szellemi vagy fizikai, ezek formálnak bennünket, embereket. A földön minden mozgó, nyüzsgő élet ugyanazt érzi: éhség, fájdalom, félelem, izgatottság. Mi viszont kiemelkedtünk az állatbirodalomból. Beszéddel, hangokkal, különböző gesztusokkal igyekszünk átadni azokat. Egy ember érintése, egy hirtelen zaj, egy szín mindegyikünkönél más-más reakciót vált ki, ilyen például az ölelés is.

Az ölelkezés számomra is egy mindennapi mozzanat. Egybeborulok másokkal örömben, bánatomban, lehet az szoros vagy gyengéd.

Valaki sportot űz belőle, mások csak akkor használják, ha nagyon muszáj. Én úgy vélem, a köztes kategóriába tartozom. Csak akkor közeledem így másokhoz, ha szeretetemet mélyebben akarom kifejezni. Az életünk során nem árt párat megőrizni közülük. Lehet az egy igaz barát vagy egy számunkra kedves személy megölelése. Én is így tettem, mikor megkörnýezett a kamaszkori szerelem.

Fülledt, kora nyári délután volt. A forróság már cserepeket tört a szántók felszínén. A nap gondoskodott róla, hogy a falu népe a közeli kocsmába párologjon át. A házunk táján is sistergett az élet. Édesanyám most is a konyhában sertepertélt. Barna haja, alacsony termete néha-néha feltűnt a konyha ablakában. Látszólag fűgén, dolgába merülve tevékenykedett. A nyitott ablakokon át üvöltött a rádió. Édesapámat azonban nem zavarta, nyugodtan élvezte az udvaron a napsütést. Szemüvegével az orra hegyén lapozgatta a napi újságot. Egy fehér műanyag szék roskadozott magas termete alatt. Kifeszített lábai végén virítottak csupasz bokái úgy, mint egy pár fehér zokni. Ahogy ismerem, napozásának célja is csak ezek lebarnitása volt. Az árnyékot egy fenyő nyújtotta felette, ami csak a fejét érte.

Nem messze tőle két kutyámmal szórakoztam a járdaszegélyen. Gondozatlan bundájú, alacsony termetű keverék mindkettő. Amióta együtt vannak, az öregebb anyáskodik a kisebbik felett, így ő kéri a nagyobb jussot a simogatásból. Általában megpróbálom a törődés minden mozzanatát mindkettejüknek egyenlően megadni. Ők ezt a maguk módján viszonozzák, jobb esetben agyonpolírozzák nyelvükkel a kezem, rosszabb esetben képen nyalnak. Épp ilyen puszit kaptam tőlük abban a pillanatban, mikor zsebemben megszörrent a mobiltelefonom:

– Halló – szóltam a mobilba, arcomat a ruhámba törülve.

– Szia! Azt mondtad, háromkor már otthon leszel, mi meg már nemsokára indulunk a mamától! – szólalt meg egy gyöngéd lányhang a túldoldalon.

– Igen, itthon vagyok. Menjek át? – kérdeztem, mikor levakartam az ebeket.

– Ez csak rajtad múlik – válaszolt a lány kicsit határozottabb kuncogással.

– Persze. Hol leszel? – kérdeztem.

– A templomnál, azt hiszem.

– A legjobb hely! Mást úgysem ismerek Pereden – mondtam mosolyogva.

– Én sem! – nevetett.

– Rendben, tizenöt perc és ott vagyok – feleltem izgatottan, de gondolataim már ruhásszekrényem körül forogtak.

Elbúcsúztunk. Mégis, mit vegyek fel? Semmittevéstől kikapcsolt agyam minden sejtjét aktivizáltam. Anyámnak befelé menet csak két szót tudtam odakiáltani a hangos zene miatt: „megyek hozzá”. Erre csak bólintott. A szekrényemből előhúztam a legjobbnak vélt ruháimat. Felöltöztem, majd nem spórolva a parfümmel, egy jókora adagot magamra fújtam. Mikor göndör hajam összes fürtjét fixálta a zselé, felpattantam a kerékpáromra.

Az otthonom és Pered közt nem nagy távolság. A környékbeli falvak nagyjából félórányi bicikliútra esnek tőlünk, így ez az út sem tartott sokáig. Közben csak rá gondoltam. Mikor először találkoztunk egy nyári tábor alkalmával, nem hittem

volna, hogy komoly kapcsolat szövődhet köztünk. Az Esztergomban eltöltött egy hét alatt keveset tudtunk meg egymásról. Az otthonunk közti távolság miatt elhatároztuk, hogy továbbra is telefonon és levelezéssel tartjuk a kapcsolatot.

Ez így is folyt pár hónapig. Volt, hogy csak hetente, volt, mikor naponta hívtuk egymást. Végül a mai napon elérkezett a találka ideje. Út közben gondolataim, az izgalomtól fűtve, több forgatókönyvet vetítettek előre. Nálam a betervezett dolgok ritkán sülnek el úgy, ahogy azt szeretném, de ez szerencsére kivételes nap volt.

A nap már leszállni látszott, mikor begördültem Mátyusföld egyik legnagyobb falujába. A házaknál több helyen fűnyíró berregett, máshol öntözőberendezések locsolták a gyepet. Mindenki szöszmötölt a kertben valamit munka után.

Egy kis járdáról rákanyarodtam a templom melletti útra., Égbe meredő tornya, sárgálló falai fel sem tűntek számomra. Szemem csak egy teremtest keresett abban a percben. Sehol nem találtam.

Eltávolodtam kicsit a találkahelytől az egyik utcán. Itt figyeltem fel egy szoknyás alakra, aki az út szélén sétált velem szembe. Már messziről mosolygott rám. Apró puszival köszöntöttük egymást oly hosszú idő után. Tanácsára bolyongani kezdtünk a szűk utcák közt. A faluban tócsányi tavacsák találhatóak szétszórta. Mindegyik partján megálltunk sétánk alatt. Közhelyes dolgokról beszélgettünk. Közben boldogság töltött el, mégpedig valami földöntúli. Nem koncentráltam semmire – *rajta* kívül. Mellé nyugodt életérzés társult, mintha a világ egy gondtalan paradicsom lenne. Gyaloglásunk végpontjaként egy kisebb téren állapodtunk meg. Egy kör alakú padot szemeltünk ki magunknak, ahol nyugodtan beszélgethetünk. Sokáig ültünk ott egymás kezét szorítva.

De mint mindig, a legcsodálatosabb dolgok szakadnak félbe leghamarabb. Edesanyja hívta őt, hogy indulnak. Kérdezte tőle, hol vegyék fel. El sem akartam hinni, hogy ilyen hamar vége. Mi lesz velünk a jövőben? Már megint elválunk, és lehet, hogy csak hónapok múltán találkozunk újra? Ilyen két-

ségbeesett gondolatok jártak a fejemben, mikor elérkezett a búcsú ideje.

Megálltunk a tér közepén, hogy észrevegyék őt az autóból. Megragadtam S-vonalú csípőjét, és még egyszer, utoljára megörökítettem csöpp szemeit. Egy pillanatra aggódó kamasz módjára magunk köré pillantottam. Abban a szent pillanatban egy lélek sem volt körülöttünk, csak mi ketten. Mintha a tér s az idő nem is létezett volna: nem hallottam hangokat, csak egyvalakit láttam magam előtt. Őt, ki szívárványt sugárzó barna szemeivel nézett fel rám, s nyújtotta ajkait. Én megcsókoltam, és szorosán magamhoz öleltem. Ebben az ölelésben minden benne volt, amit valaha egymás iránt érzetünk. Tesztünk melege eggyé vált, éreztem szívverését a mellkasomon. A haja illatát, bizonytalan egyensúlyát, ahogy lábujjhegyen csimpaszkodott belém. Gyönyörű pillanat volt, megismételhetetlen ölelés.

Kár, hogy a boldog pillanatok ritkábbak az életben. Egy perce még megszűnhetetlennek látszott, most mégis el kellett válnunk egymástól. Szülei már fordultak be az egyik sarkon. Kezünk elvált egymástól, de tekintetünk addig tapadt egymásba, míg az autó el nem tűnt az utcák folyamában.

Pár hónappal később szakítottunk. A távolság győzött. Ennek ellenére a baráti levelezést folytattuk. Egymás nagy örömeire ősszel sikerült eljutnom hozzá. Ez volt az első alkalom, hogy otthonában látogattam meg. Ekkor ismertem meg igazán a családját, a barátait, a valódi életét. Rádöbbentem, hogy mennyire fontos, ha valakivel átélem a mindennapjait. Írhat több száz vagy több ezer levelet, személyisége apró töredékét nyújtja csak át. Csalódtam, mert megtudtam, mennyire idegen az első szerelmem. Csalódtam, mert életem legfontosabbnak hitt ölelése szertefoszlott, semmivé vált.